

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ DAİRE

BERÜ-TÜRKİYE DAVASI

(Başvuru no:47304/07)

KARARIN ÖZET ÇEVİRİSİ

STRAZBURG

11Ocak 2011

İşbu karar AIHS'nin 44/2 maddesinde belirtilen koşullar çerçevesinde kesinleşecektir. Şekli düzeltmelere tabi olabilir.

USUL

Türkiye Cumhuriyeti Devleti aleyhine açılan (47304/07) no'lu davanın nedeni, aynı ailenin üyeleri olan ve sırasıyla 1962, 1973, 1992, 1993, 2001 ve 1995 doğumlu olan T.C. vatandaşları Hacı Berü, Zübeyde, Meral, Keziban ve Berivan Berü ile Zeki Berü'nün (başvuranlar) Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne 15 Ekim 2007 tarihinde İnsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına ilişkin Sözleşme'nin (Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi - AİHS) 34. maddesi uyarınca yapmış olduğu başvurudur.

Başvuranlar, Bingöl Barosu avukatlarından A.Kaldık tarafından temsil edilmektedir.

OLAYLAR

DAVANIN KOŞULLARI

19 Mart 2001 tarihinde, ilk iki başvuranın kızları, diğer başvuranların kız kardeşleri olan 1992 doğumlu Gazal Berü, Bingöl'ün Yiğitler köyünün mezarlığı çevresinde arkadaşları ile dolaşırken beş veya altı köpeğin saldırısına uğramıştır. Diğer çocuklar tarafından haberdar edilen jandarma ve köylüler hemen olay yerine gelmişlerdir. Gazal Berü, Bingöl Hastanesi'ne götürüldüğü sırada hayatını kaybetmiştir.

A. Cezai Soruşturma

Olaya ilişkin hemen bir soruşturma açılmıştır. Tutanak tutulmuş, tutanağa bir kroki eklenmiş ve jandarma tarafından on kadar tanığın ifadesi alınmıştır.

Köyün ihtiyar heyetinde bulunan bir köylü, ifadesi sırasında, sözkonusu köpeklerin yol açtığı tehlike hakkında jandarma komutanı ile aralarında bir konuşma geçtiğini, komutanın, sözkonusu köpeklerin jandarma karakoluna ait olmadığını ve şayet sözkonusu köpekler bir tehdit oluşturuyorsa köpeklerle köylülerin mücadele etmesi gerektiğini söylediğini ifade etmiştir. Sözkonusu köylü, komutanın ifadesini diğer köylülere de iletmiştir.

Bazı köylüler, köpeklerin, çok sayıda köy sakinini ısırıklarını, sürülerine saldırdıklarını ve hayvanlarını telef ettiklerini ifade etmişlerdir.

Olay günü nöbetçi asker İ.Ö. jandarma karakolunu çevreleyen tel örgünün yanına yaklaştıklarında, kendisinin, mayın bölgesinde bulunan mezarlığa doğru koşarak ilerleyen çocukları tehlikeye karşı uyardığını ifade etmiştir. Diğer üç jandarma ise saldırı meydana geldiğinde nöbet tutan meslektaşları tarafından yardım için çağrıldıklarını beyan etmişlerdir.

20 Mart 2001 tarihinde, maktulün otopsi yapılmıştır. Otopsi raporuna göre ölüm nedeni, özellikle boyundaki büyük ısırıkların yol açtığı solunum ve kardiovasküler yetmezlik olarak belirlenmiştir.

21 Mart 2001 tarihinde, Tarım ve Köyişleri Genel Müdürlüğü'ne bağlı bir görevli köye gelmiş ve üç köpeği yakalamıştır.

22 Mart 2001 tarihinde, Karlıova Savcılığı, istemeden ölüme sebebiyet vermekten bir soruşturma başlatmış ve yaklaşık on tanığın ifadesini almıştır.

Bazı köylüler, köpeklerin köye yakın olan jandarma karakoluna ait olduklarını iddia etmişlerdir. Başvuran Hacı Berü, sözkonusu köpekleri koruyan kişilerin kimliklerinin tespit edilip yakalanmasını talep etmiştir.

Köylülerin diğer bir kısmı ise, daha önce komutanla aralarında köpeklerle ilgili konuşmalar geçtiğini ve komutanın talebi üzerine birkaç köpeği vurduklarını ifade etmişlerdir.

Jandarma, karakolu çevreleyen tel örgünün dışında yaklaşık 200 metre uzağında bulunan jandarmanın çöplüğünden beslenen sokak köpeklerinin sözkonusu olduğunu belirtmiştir. Jandarma erleri, olay yerini, çöplerin karşı yönünde, mezarlığa doğru, karakola yaklaşık 100 metre mesafede bir yer olarak betimlemişlerdir. Jandarma erleri, köpeklerin kendilerine de saldırdıklarını ve bazen kendilerinin de köpekleri vurmaları gerektiğini belirtmişlerdir. Jandarma erlerden biri, önceki yılda, meslektaşlarından birinin köpek ısırması nedeniyle hastaneye kaldırıldığını sözlerine eklemiştir.

Jandarma Er İ.Ö. Savcılığa, köpeklerin çocuğa saldırdığını gördüğünü ancak çocuğa gelebilir korkusuyla ateş etmeye çekindiğini ve nöbet yerini terk edemediğinden, hemen uyarıda bulunduğunu söylemiştir. Meslektaşları köpekleri kovmak için hemen yaklaşık yüz metre mesafede olan olay yerine gelmişlerdir.

28 Mart 2001 tarihinde Karlıova Jandarma Komutanlığı'na gönderilen bir mektupta, Savcılık, olay günü Yiğitler Karakolu'na bulunan komutanın adının ne olduğu, köpekler hakkında kayıtlı bulunan bilgilerinin neler olduğunu ve sözkonusu hayvanlardan sorumlu kişilerin kim olduğunu sormuştur.

30 Kasım 2001 tarihinde, Karlıova Komutanlığı, Yiğitler Jandarma Karakolu'nda zimmet kayıtlarında hiçbir hayvanın bulunmadığı hususunda Savcılığı bilgilendirmiştir. Ayrıca, Karlıova Komutanlığı, Gemlik Köpek Eğitim Merkezi Komutanlığından bakıcısıyla beraber kritik karakollarda görevlendirilen eğitilmiş köpekler dışında mahalliden köpek beslemenin karakollarda gelen emirlerle yasaklanmış olduğunu belirtmiştir.

Sözkonusu süre zarfında, 26 Nisan 2001 tarihinde, Savcılık, köpeklerin jandarmaya ait olduğuna dair farklı beyanları göz önüne aldığı anda, Jandarma Komutanı İ.E.'nin olayda sorumlu olduğu değerlendirmesinde bulunmuştur. Dolayısıyla Savcılık, memurlar hakkındaki yasa uyarınca, Karlıova Kaymakamlığı'ndan, tedbirsizlikten ölüme sebebiyet vermekten soruşturma yapılması için izin talebinde bulunmuştur.

13 Haziran 2001 tarihinde, Kaymakamlık, dosyanın tamamı göz önüne alındığında, sokak köpeklerinin sözkonusu olduğu sonucuna ulaşıldığı gerekçesi ile soruşturma izni verilmemesine ilişkin kararını Savcılığa iletmiştir.

Başvuranlar karara itiraz etmiştir. 17 Eylül 2001 tarihinde, Malatya İdare Mahkemesi, konuya ilişkin yetkili organın, Kaymakamlığın kendisi değil Kaymakamlık İdare Kurulu olduğu ve Kurul tarafından bir soruşturma yürütülmesi gerektiği gerekçesi ile ihtilafli kararı bozmuştur.

Karlıova Kaymakamlığı İdare Kurulu toplanmış ve soruşturmayı yürütmesi için bir raportör atamıştır. Raportör tarafından ifadesi alındığı sırada, İ.E., Jandarma Karakolu'na yaklaşık 200

metre mesafede, karakolun arka tarafında bulunan çöplükten beslenen sokak köpeklerinin sözkonusu olduğunu, kendisinin özellikle nöbetçi askerin ifadesini almak için olay yerine geldiğini ve nöbetçi askerin kendisine, çocuklara isabet etme tehlikesi nedeniyle ateş etmediğini söylediğini ifade etmiştir.

Jandarma Er E.Ş. çocuk için bir örtü getirdiğini, meslektaşlarının yaralıyı karakola doğru taşıdıklarını, kendisinin, yaralının hastaneye götürülmesi için köylüye ait bir araç temin ettiğini ifade etmiştir.

Raportör, yeni hiçbir unsur sunmayan çok sayıda başka ifadelerle dosyasını tamamlamıştır.

3 Aralık 2001 tarihinde, İdare Mahkemesi, sokak köpeklerinin saldırısıyla hayatını kaybeden Gazal'ın ölümü ile komutan İ.E.'nin sorumlulukları arasında bir illiyet bağı bulunmadığı gerekçesi ile soruşturma açılmasına izin verilmemesine karar vermiştir. 20 Aralık 2001 tarihinde, sözkonusu karar, Hacı Berü'ye tebliğ edilmiş, Berü itirazda bulunmamıştır.

18 Nisan 2002 tarihinde, özellikle sokak köpeklerinin sözkonusu olduğu ve Karlıova İdare Kurulu'nun kovuşturmayaya yer olmadığına karar verdiği gerekçesi ile Savcılık takipsizlik kararı vermiştir. 4 Haziran 2002 tarihinde, sözkonusu karara karşı başvuranlar tarafından yapılan itiraz Muş Ağır Ceza Mahkemesi tarafından reddedilmiştir.

Sözkonusu süre zarfında, Hacı Berü, jandarmaların bilinçli olarak saldırı talimatı verdiklerini ve köpeklerin jandarmalara ait olduğunu iddia ederek, kasıtlı olarak ölüme sebebiyet vermekten şikayetçi olmuştur.

12 Haziran 2002 tarihinde, Savcılık, ikinci bir takipsizlik kararı vermiş ve sözkonusu karar 18 Temmuz 2002 tarihinde Muş Ağır Ceza Mahkemesi tarafından onanmıştır.

B. Mahkeme başvurusu

28 Mart 2002 tarihinde, başvuranlar, Malatya İdare Mahkemesi'nde, İçişleri Bakanlığı hakkında dava açmışlardır.

4 Haziran 2002 tarihinde, mahkeme, adli yardım yapılmasına karar vermiştir.

27 Şubat 2004 tarihinde, mahkeme, sokak köpeklerinin sözkonusu olduğu ve idarenin, kusur veya kusursuz sorumluluk çerçevesinde sözkonusu trajik olaydan sorumlu tutulamayacağı gerekçesi ile başvuranların davasını reddetmiştir.

9 Nisan 2007 tarihinde, Danıştay, sözkonusu kararı onamıştır. 5 Haziran 2007 tarihinde, sözkonusu karar, Zeki Berü'ye tebliğ edilmiştir.

HUKUK

I. KABULEDİLEBİLİRLİĞE İLİŞKİN

Yaşam hakkına atıfta bulunarak, başvuranlar, yakınlarının ölümünden yetkilileri sorumlu tutmaktadırlar. Tazminat taleplerinin reddedilmesinden şikayetçi olan başvuranlar, her ne şekilde olursa olsun, kusursuz sorumluluk ilkeleri uyarınca Devlet'in zararlarını tazmin

etmekle yükümlü olduklarını iddia etmektedirler. AİHS'nin 6/1 maddesine atıfta bulunarak başvuranlar, idari dava süresinin uzunluğundan şikayetçi olmaktadır.

Hükümet, başvuranların iddialarına itiraz etmektedir. Hükümet, cezai soruşturmanın 2002 yılında kapanmasından dolayı başvuranların ne altı ay kuralına ne de idare mahkemesi önünde, Türk idare sisteminin bir parçası olan köyü tüzel bir kişilik olarak dava konusu yapmamaları nedeniyle de iç hukukun tüketilmesi kuralına riayet ettiklerini savunmaktadır.

Hükümet'in itirazlarının davanın tamamının incelenmesini gerektirdiğinden AİHM, itirazların esasa eklenmesine karar vermektedir. AİHS'nin 35/3 maddesi uyarınca kabuledilemezliğe ilişkin hiçbir gerekçe tespit edemeyen AİHM, başvuruyu kabuledilebilir ilan etmektedir.

II. AİHS'NİN 2. MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

Başvuranlar, köpeklerin, jandarmaya ait olduklarını, çocuklara saldırması için köpekleri kışkırtanların jandarmalar olduğunu, sözkonusu saldırıya engel olmadıklarını ve benzer saldırının önlenmesi için gerekli tedbirleri almadığını iddia etmektedirler. Bu hususta başvuranlar, AİHS'nin 2. maddesine atıfta bulunmaktadır.

A. Mevcut davaya uygulanabilen ilkeler

AİHM, AİHS'nin 2/1 maddesinin Devlet'e yalnızca kasıtlı ve yasadışı ölüme sebebiyet vermeyi önleme zorunluluğu değil aynı zamanda hukukuna tabi olan kişilerin yaşamlarını korumaya yönelik olarak gerekli tedbirleri alma (*Paul ve Audrey Edwards-Birleşik Krallık*, başvuru no: 46477/99 ve *Osman-Birleşik Krallık*, 28 Ekim 1998) ve ihlalleri engelleyecek, ortadan kaldıracak ve cezalandıracak bir mekanizmaya dayanarak bireye karşı işlenecek suçları caydıracak hukuki ve idari bir çerçeve oluşturma (*Makaratzis-Yunanistan*, başvuru no: 50385/99) zorunluluğu yüklediğini hatırlatmaktadır.

AİHS bağlamında, yaşama karşı her türlü tehditin gerçekleşmesini önceleyici somut önlemler alma yükümlülüğü yetkililere katlanılmaz ve aşırı bir yük yüklemeyecek şekilde yorumlanmalıdır. Sözkonusu bağlamda pozitif bir yükümlülüğün mevcudiyeti sonucuna ulaşabilmek için yetkililerin o anda belirli bir kişinin gerçek ve ani bir şekilde tehdit edildiğinden haberdar olduklarının veya haberdar olmaları gerektiğinin ve yetkililerin, yetkileri dahilinde, makul bakış açısıyla bakıldığında sözkonusu riski ortadan kaldıracak önlemleri almadıklarının ortaya konması gerekmektedir (*Amaç ve Okkan-Türkiye*, başvuru numaraları: 54179/00, 54176/00, 20 Kasım 2007; ayrıca *mutatis, mutandis, sözü edilen Osman*, ve *mutatis, mutandis, sözü edilen Paul ve Audrey Edwards*). Konuya ilişkin sonuç her davanın kendine özgü sonuçlarının tamamının incelenmesine bağlıdır (*Opuz-Türkiye*, başvuru no: 33401/02).

Can kaybının Devlet'in sorumluluğunu gerektirebilecek şartlarda meydana gelmesi durumunda, AİHS'nin 2. maddesi, yaşam hakkının korunması amaçlarına yönelik olarak oluşturulan yasal ve idari çerçevenin etkili bir şekilde uygulanabilmesi için doğru tepkinin verilmesi görevini gerektirmektedir (bkz, *mutatis, mutandis, Paul ve Audrey Edwards*).

Bu bağlamda AİHM, yaşam hakkına veya fiziksel bütünlüğe kasıtlı bir müdahale olmadığında, "etkili bir adli sistem" oluşturma pozitif yükümlülüğünün her davada cezai işlem başlatmayı gerektirmediğini hatırlatmaktadır. Hukuki, idari veya disiplin yollarının

ilgililere açık olması, böyle bir yükümlülüğün yerine getirilebilmesi için yeterlidir (bkz, örneğin, *Sergio Murillo Saldias ve diğerleri-İspanya*, başvuru no: 76973/01, 28 Kasım 2006, *Vo-Fransa*, başvuru no: 53924/00, *Calvelli ve Ciglio-İtalya*, başvuru no: 32967/96 ve *Mastromatteo-İtalya*, başvuru no: 37703/97).

B. Mevcut davaya uygulama

Öncelikle AİHM, mevcut davada sahip olduğu unsurlara dayanarak, köpeklerin jandarma karakoluna ait olduğu, köpeklerin çocuklara saldırdığı ve jandarmanın saldırıya engel olmadığı iddialarının spekülasyon kaynaklı olduğu ve kanıt unsuruna dayanmadığı değerlendirilmesinde bulunmaktadır. Ayrıca AİHM, davanın olaylara ilişkin koşullarının tamamını bir araya getirmek için olayların yeniden incelenmesini gerektiren hiçbir tespit ve argüman bulunmadığı kanaatinde. AİHM, iç hukukta olayların hukuki olarak ortaya konduğu ve yetkililerin tespitlerini tartışma konusu yaptıracak ve AİHM'nin sözkonusu tespitlerden sapmasını gerektirecek nitelikte hiçbir unsurun sunulmadığı tespitinde bulunmaktadır (*Klaas-Almanya*, 22 Eylül 1993).

Bilahare AİHM, işbu davanın, kasıt olmadan yaşam hakkına saldırıda bulunma kategorisine girdiği değerlendirilmesinde bulunmaktadır. Nitekim, sözkonusu olan ölümcül güce veya tehlikeli eyleme dayalı bir başvuru değildir, sözkonusu olan, sokak köpeklerinin neden olduğu hayatı veya fiziksel bütünlüğü tehlikeye atmayı önlemek için gerekli tedbirlerin alınmasında olası bir ihmalkarlık sözkonusudur. Dolayısıyla, benzer bir davada yaşam hakkının korunmasına ilişkin Devlet'in zorunlulukları kapsamında hukuki veya idari tazminat yolları yeterli olarak değerlendirilebilmektedir.

Dolayısıyla AİHM, mevcut davada ilgili sürecin başvuranlar tarafından açılan dava olduğunu ve sürecin 5 Haziran 2007 tarihinde sona erdiğini gözlemlemektedir. Sonuç olarak, ceza davasının sona erdiği tarih göz önüne alındığında, AİHM, başvurunun gecikmeli olarak yapıldığı kapsamındaki Hükümet'in itirazını reddetmektedir.

AİHM, birbiri ile tutarlı farklı ifadelerle göre, sözkonusu olay olmadan önce köpeklerin çok sayıda köylüyü yaraladıklarını ve birçok hayvanı öldürdüklerini kaydetmektedir; önceki yıl bir jandarma er, köpek ısırması nedeniyle hastaneye kaldırılmıştır. AİHM, ayrıca, ölümcül saldırıdan önce, köylülerin komutan ile görüştiklerini ve komutanın, köylülere, tehlike teşkil ediyorsa köpekleri vurmalarını söylediğini de kaydetmektedir.

Mevcut davada AİHM, meydana gelen olayların ciddi bir nitelik taşıdığını kabul etmektedir. AİHM, Devlet'in, saldırgan hayvanların kişilerin yaşamına veya fiziksel bütünlüğüne karşı gerçek ve ani bir tehlike oluşturduklarından haberdar oldukları veya haberdar olmuş oldukları gerektiği anda önleyici tedbirler alma pozitif yükümlülüğünü tamamen göz ardı edememektedir.

Bununla birlikte, sözkonusu yükümlülük, yetkililere, katlanılmaz ve aşırı bir yük yüklemeyecek şekilde yorumlanmalıdır (*mutatis, mutandis mevcut dava üçüncü kişiler tarafından yapılan eylemlerin sözkonusu olduğu kısım*). Mevcut davada, sözkonusu sokak köpekleri tarafından öldürülen hayvanlar ve yaralanan kişilerin sözkonusu olmasına rağmen, yerel makamlara önleyici tedbirler alma yükümlülüğü yükleyecek yeterince unsur bulunduğu söylenemez. Dava koşulları, (sokak köpeklerinin sayılarının çok fazla olmaması ve köy dışında bulunmaları) AİHM'ye AİHS'nin 2. maddesinden kaynaklanan pozitif yükümlülüklerle ilişkin bir eksiklik tespit etme imkanı sunmamaktadır. Nitekim, dosya

unsurlarından, sözkonusu birkaç sokak köpeğinin neden olduğu ani ölüm tehlikesinden yetkililerin haberdar oldukları ya da haberdar olmuş olmaları gerektiği sonucuna hiçbir şekilde ulaşılamamaktadır. Mevcut davada, olayın trajik olmasına rağmen, ani bir hayati risk taşıyan bir durum kaynaklı olmayan ve sorumluluğun ölçsüz bir şekilde genişlemesine yol açacağından dolayı Devlet'in sorumlu tutulamayacağı bir kaza sözkonusudur.

Ayrıca ilgili dönemdeki koşullarda, hayati tehlike riskinin öngörülemez olması ve riskin gerçekleşmesini önleyici önlemlerin alınmaması ağır bir hata veya yaşamı koruma zorunluluğuna yönelik bir eksiklik olarak değerlendirilemez. Nitekim, yeterince açık bir kriter, AİHS'nin 1. maddesinin gereklilikleri ve sözkonusu madde bakımından Sözleşmeciler Devletlerin, AİHS'nin 2. maddesinin de içerdiği bu yöntemle belirtilen hak ve özgürlüklerin etkili ve somut bir şekilde güvence altına alınması gereklilikleri ile bağdaşmamaktaydı (sözü edilen, *mutatis, mutandis, Osman*).

Sözkonusu sonuçla, AİHM, Hükümet'in iç hukuk yollarının tüketilmediği kapsamındaki ikinci itirazını incelemeye gerek görmemektedir.

Yukarıda belirtilen nedenlerden dolayı, AİHM, mevcut davada AİHS'nin 2. maddesinin ihlal edilmediği sonucuna ulaşmıştır.

III. AİHS'NİN 6/1 MADDESİNİN İHLAL EDİLDİĞİ İDDİASI HAKKINDA

Başvuranlar, yargılama süresinin, AİHS'nin 6/1 maddesi ile öngörülen "makul süre" ilkesini ihlal ettiğini iddia etmektedirler.

Hükümet, sözkonusu iddiaya itiraz etmektedir.

AİHM, dikkate alınacak dönemin 28 Mart 2002 tarihinde başladığını ve 9 Nisan 2007 tarihinde sona erdiğini dolayısıyla sözkonusu sürenin iki dereceli mahkemede yaklaşık beş yıl sürdüğünü gözlemlemektedir.

AİHM, dava süresinin makul olup olmadığını, davanın koşullarına göre ve başta davanın karmaşıklığı olmak üzere AİHM içtihadı tarafından benimsenen kriterler ile başvuran ve yetkili mercilerin tutumları ile ilgililer açısından davanın önemini dikkate alınarak değerlendirildiğini hatırlatmaktadır (bkz, *Daneshpayeh-Türkiye*, başvuru no: 21086/04, 16 Temmuz 2009).

AİHM, müteaddit defalar mevcut davadakine benzer sorunları ortaya koyan davaları incelemiş ve AİHS'nin 6/1 maddesinin ihlal edildiğini tespit etmiştir. Takdirine sunulan unsurları incelemesinin ardından, AİHM, Hükümet'in mevcut davada farklı bir sonuca ulaşmak için ikna edici hiçbir tespit ve argüman sunmadığına kanaat getirmiştir. Konuya ilişkin içtihadını dikkate alan AİHM, mevcut davada, ihtilafli yargılama süresinin çok uzun olduğu ve AİHS'nin "makul süre" gerekliliğini karşılamadığı kanaatindedir.

Bu itibarla AİHS'nin 6/1 maddesi ihlal edilmiştir.

IV. AİHS'NİN 41. MADDESİNİN UYGULANMASI HAKKINDA

A. Tazminat

Gazal Berü'nün anne ve babası, her biri 50.000 TL maddi tazminat talebinde bulunmaktadırlar. Müteveffanın kız ve erkek kardeşleri, maddi tazminat talebinde bulunmamaktadır. Başvuranlar, ortaklaşa olarak 860.000 TL (talep tarihi olan 26 Ocak 2010 tarihinde yaklaşık 430.000 Euro) manevi tazminat talebinde bulunmaktadırlar.

Başvuranlar, yargılama masraf ve giderlerinin ödenmesine ilişkin talepte bulunmamaktadırlar.

Hükümet, AİHM'ye sözkonusu talepleri reddetme çağrısında bulunmaktadır.

Belgelerle desteklenmediğini ve mesnetten yoksun olduğunu gözlemleyen AİHM, ailenin maddi tazminat talebini reddetmektedir.

Buna karşın AİHM, tespit edilen ihlal göz önüne alındığında, başvuranlara ortaklaşa olarak 3.000 Euro manevi tazminat ödenmesi gerektiği kanaatinde dir.

B. Gecikme faizi

AİHM, gecikme faizinin Avrupa Merkez Bankası'nın marjinal kredi faiz oranına üç puanlık bir artış eklenerek belirlenmesini uygun görmektedir.

BU GEREKÇELERE DAYALI OLARAK, AİHM,

1. Oybirliğiyle, Hükümet'in altı ay kuralına riayet edilmemesi ve iç hukuk yollarının tüketilmemesi kapsamındaki ön itirazlarının esasa *eklenmesine ve reddedilmesine*;

2. Oybirliğiyle başvurunun *kabuledilebilir* olduğuna;

3. Bire karşı altı oyla AİHS'nin 2. maddesinin *ihlal edilmediğine*;

4. Oybirliğiyle AİHS'nin 6/1 maddesinin *ihlal edildiğine*;

5. Oybirliğiyle,

a) AİHS'nin 44/2 maddesi gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden Türk Lirası'na çevrilmek üzere, Savunmacı Devlet tarafından başvuranlara ortaklaşa olarak her türlü vergiden muaf tutularak 3.000 Euro (üç bin Euro) manevi tazminat *ödenmesine*;

b) Yukarıda belirtilen sürenin sona erdiği tarihten ödemenin yapılmasına kadar geçen süre için, sözkonusu meblağlara, Avrupa Merkez Bankası'nın anılan dönem için geçerli olan marjinal kredi faiz oranına üç puanlık bir artış eklenmek suretiyle belirlenecek basit faiz *uygulanmasına*;

6. Adil tatmine ilişkin diğer tüm taleplerin *reddine*;

KARAR VERMİŞTİR.

İşbu karar Fransızca olarak hazırlanmış ve AİHM'nin iç tüzüğünün 77. maddesinin 2. ve 3. paragraflarına uygun olarak 11 Ocak 2011 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Mevcut karar ekinde AİHS'nin 45/2 ve İtüzüğün 74/2 maddesi uyarınca Yargıç Popovic'in ayrıık oy görüşü yer almaktadır.